Incursiune în spațiul unui vis numit Viitor

On Aprilie 27, 2016

Fii atât cât poți să fii peste limitele unanim acceptate ale normalității, încercând să percepi adevărul ce se impune existenței tale ca o experiență a gândirii imaginative.

Oricât ar suna de straniu, dar aveam impresia ieșită din comun, în anumită măsură liniștitoare, că sunt rezultatul unui vis care nu încetează să meargă mai departe, o emanație a unei instanțe transcendente ce rostea sugestiv aventura unei ființe dezvoltată pe cont propriu. Totul se desfășura neconvențional, depășind spațiul strict al unei înțelegeri plauzibile, ca acțiune de intrare într-o sferă magică a cărei funcție de undă consta în dobândirea cunoștințelor luminatoare despre o realitate care amenința să se destrame.

Iar unda aceasta, o vibrație propagată fulgerător de-a lungul unei plăsmuiri a minții, îndrăzneam să sper că o voi controla (cu prețul unei încununări a nebuniei) într-o obligație de sine stătătoare, în contextul experiențelor de imaginație. O clipă, simțeam că fac parte dintr-un episod Counterpart. Când eroul principal, Howard Silk, află că organizația din care face parte a descoperit secretul trecerii într-o dimensiune paralelă, el este aruncat într-o lume plină de intrigi, pericol și trădări, din care nu poate scăpa decât punându-și întrebarea: *"Cum ar fi dacă viața mea ar fi diferită?"*

Într-un anumit fel, speram că dacă mă voi cufunda în altă realitate, surprinsă imagistic, golită de orice sprijin uman, aș fi putut să inaugurez cu ochii minții un spațiu simbolic de orientare a sufletului meu spre găsirea unui temei de admirație a unui Alter-Ego care, cu riscul de a-mi substitui întreaga ființă, avea puterea să se revolte față de atitudinea de acceptare a unei situații de viață fără ieșire, fără perspective. Poate că viața mea, trăită prin dezinteres față de cele trecătoare, fără urmări care să ispitească la păcat, adică la uitare de Dumnezeu, nu mai prezenta nicio atracție pentru un spirit al amplitudinii, al timpului, al jocului fără frontiere. Eram liber să o schimb cu toate atributele unei ficțiuni cinematografice.

Leadership: Actul de interpretare a propriei creații își are sursa de noutate în experiența de viață autentică a unui autor de mare perspectivă care este capabil să surprindă esența unei noi forme de subiectivitate prin ceea ce este în stare să pândească neîncetat?

Aș vrea ca gura să cuteze să spună ceea ce gândurile descoperiseră, în amurgul înțepenit al unui rod al imaginației, cuprinzând o fărâmă din nemărginirea universului. Aș vrea să-mi reneg misiunea de a da sens visului care mă întreba mereu: Unde te ascunzi? Era atât de palpitant să rămân acolo. Creatorul nu-și părăsește niciodată nebunia care îl pândește neîncetat, această dorință nestăvilită de se vedea trăind într-un spațiu cinematografic, virtuos și înțelept, proiectat în infinitatea spațiului și a timpului, în infinitatea sentimentului că poate trăi din sufletul altcuiva "o nelimitare a actului de creație".

Mă transpuneam când în rolul contelui de Monte Cristo în mantie neagră, pe fondul unor vremuri negre, când în rolul lui Isaac Newton orbit de perfecțiunea formulelor de interpolare, pe fondul unei munci de mare amploare al cărei rezultat era nesigur. Mi-am asumat chiar și calitățile inerente a lui Charles Chaplin într-un rol dublu. Dar imboldul de a continua întinsa istorie a trăirilor de dincolo de tactil, acest proces de umplere de amprentele revelațiilor onirice, această serie de experiențe ale transcenderi timpului și spațiului, numai puțin adevărate, s-ar fi putut transforma într-o deziluzie.

Nu spunea oare fizicianul francez Loup Verlet, cu referire la Freud și visele sale, că iscoditorul obnubilat de formulele sale și orbit de perfecțiunea lor internă, riscă întotdeauna să ia lucrurile pe care le-a creat prin gândire, în imaginație, drept ceea ce există în mod real și să

se depărteze de lumea reală?

Leadership: Te reorientezi către memoria unei stări anterioare, ca acțiune de intrare într-o sesiune de recuperare a esenței care te întregește?

În adevăr, asupra evoluției omului văzută dintr-o perspectivă mai amplă planează două mari forțe, una a înțelegerii desfășurate dincolo de realitatea imediată, alta a înțelegerii proiectată în conștiință printr-un proces imaginativ. Aceste forțe, depășind fără nicio ezitare prejudecățile frontierelor existenței, de la o etapă la alta, sunt concluzii ale experiențelor revelatoare obținute prin angajarea omului în raport cu sinele ce își face resimțită utilitatea într-o plăsmuire mai mult decât creativă.

Așa cum un estetician nu poate să dea noi valențe artei fără să coboare în concretul însuși al faptului artistic, care înseamnă mobilitate, transformare, devenire, la fel nici omul care încearcă să-și dezvolte sinele nu poate să dea noi valențe identității sale dacă nu își stimulează memoria, trecută dincolo de timp, cu noi idei și perspective.

A te reorienta către memoria unei stări anterioare, ca acțiune de intrare într-o sesiune de recuperare a esenței care te întregește, înseamnă să te imortalizezi în acel cadru al propriei minți, conținând în el altceva, mai valoros decât toate celelalte. Anume, concepția unei perspective, unui subiect particular și să continui să exiști împreună cu el. E o nebunie, dar totodată o mare înțelepciune, singura modalitate de a accede la o cunoaștere avansată.

Omul rezumă în sine și sintetizează esențialitatea unei autoevaluări datorate atingerii unui anumit stadiu de acceptare, care rezidă din concordanța ce se stabilește între creație și ideație, între plăsmuire și existența prin ea. Memoria de care trebuie să faci uz spre a-ți lărgi orizonturile, funcționând totodată ca determinant al creației artistice, poate fi folosită cu referire la copia unei realități mai largi, imaginată ca o reprezentare bidimensională, încât să te ducă imediat cu gândul la un film, la o fotografie, la un tablou, la un roman de Zimmer Bradley, la o plimbare în altă lume.

În viitor, când tehnologia va avansa și omul va putea să comunice cu alte lumi doar cu puterea minții, leadershipul își va schimba criteriile de impact și de dezvoltare. Alexandre Dumas și Victor Hugo au înserat deseori în operele lor acest adevăr.

Leadershipul va începe să prindă contur odată cu ceea ce omul va reprezenta în imperiul plăsmuirilor sale, printr-o condiție de tipul *„ fii atât cât poți să fii peste limitele unanim acceptate ale normalității”.*

Astfel, pentru ca omul să se cunoască mai bine, va fi necesar ca în sfera sa de existență să fie prezente două forțe asemănătoare, contopindu-se într-o singură esență: facultatea de a se metamorfoza în altă ființă și puternicul sentiment al Eului care îl va face să se simtă separat de restul lumii.

Evoluția, sub semnul leadershipului care contribuie la demersul de transformare a personalității, prin dezvoltarea abilității de a înțelege esența a ceea ești, cuprinde noi înțelegeri și perspective în contextul experienței de a te redescoperi drept o entitate a universului, organizându-se în funcție de ceea ce mintea plăsmuiește.

Incursiune în spațiul unui vis numit Viitor s-ar putea să schimbe semnificativ percepția în legătură cu potențialul cerebral de care dispune omul, prin care se atestă calitatea lui de a se transpune în alt loc, în alt timp, în alt personaj, în altă realitate.

Evoluția unui om autentic are loc atunci când el începe să perceapă adevărul ce se impune existenței ca o experiență a gândirii imaginative, asociative și cu implicare afectivă.

Vei înțelege mai ușor noțiunea de strânsă interdependență a exteriorului cu lăuntricul dacă ții cont de faptul că dincolo de realitatea imediată se află o lume plină de mister care așteaptă să fie consultată.

Source: https://neculaifantanaru.com/incursiune-in-spatiul-unui-vis-numit-viitor.html